

[Haunstrup Clemmensen.]

viljen, men oprigtig talt ikke alt for stor beundring for evnerne på disse områder.

Det må være helt naturligt, at vi spørger den højtærede minister, om de begrundelser, der er givet i spørgsmålet om forsvarets materielmedarbejdere, også har gyldighed for andre end forsvarets materielbetjente. Det er helt klart, at der er forskel på forsvar og rutebilsdrift, men der kan vel ikke være forskel i de principper, man fra statens side her lægger til grund. Jeg minder den højtærede minister om, at den højtærede justitsminister netop den 12. december i fjor i det høje ting fremsatte nogle udtalelser i forbindelse med begrundelsen for, at man delte forhandlingsretten, hvilket selvfølgelig måtte være noget meget betænkeligt, og hvilket også den daværende finansminister, Viggo Kampmann, i 1955 advarede meget stærkt imod. Når man altså er gået så vidt i dette tilfælde at fratage en forhandlingsret — for den højtærede minister har jo helt ret i, at der her ikke har været overenskomst før, men der har været forhandlingsret, været forhandlingsret i årtier — eller i hvert fald begrænse denne forhandlingsret og gør det under den højtærede justitsministers begrundelse,

„at denne beslutning er den efter omstændighederne rimeligste, også fordi den imødekommer det pågældende personels eget ønske, som dette er kommet til udtryk i medlemstallene“,

og senere føjer til, at selv om man må erkende, at to organisationer kommer til at føre forhandlinger om de samme forhold, så forekommer det afgørende at være,

„at det vel må siges at være udtryk for medlemmernes ønske om, hvem de ønsker at være repræsenteret af, når de ved deres medlemskab har givet udtryk for, at de havde et sådant ønske“,

så beder jeg — det kan i og for sig, synes jeg, ganske klart besvares — den højtærede finansminister sige os: gælder disse justitsministerielle begrundelser kun inden for forsvarets område, eller må det ikke også være andre dødelige tilladt at have disse demokratiske rettigheder?

Jeg tror også, vi må have lov at spørge, når vi nu næsten så overvældende demokratisk inden for ét overenskomstområde — det beder jeg om at man erindrer — deler

op og giver to organisationer forhandlingsret: har man så tænkt sig sådan at gå lidt frem og tilbage, hvis tallene forskyder sig — den højtærede minister er jo fra sin tid i forsvarsministeriet ikke ubekendt med, at det ikke er så forfærdelig mange personmæssige forskydninger mellem organisationerne, der skal til, før tallene stiller sig anderledes — vil man så gå tilbage igen, vil man så på den måde hvert eller hvert andet år ændre forhandlingsrettighederne, eller vil man på dette område følge den begrundelse, som den højtærede minister for offentlige arbejder har givet vedrørende rutebilejerne? Der må dog på disse områder være grund til, at vi spørger, hvilke retningslinjer det egentlig er, den høje regering som regering betragtet går frem efter på disse områder.

Må jeg have lov til netop i denne forbindelse at minde om, at den højtærede minister for offentlige arbejder skriftligt i et brev af den 29. august 1962 understregede i spørgsmålet om rutebilerne:

„På den herved givne anledning skal jeg meddele Dem, at jeg er enig med statsbanerne i, at disse under hensyn til den lange årrække, hvori der er sluttet overenskomster med Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejder Forbund, finder sig bundet ved den derved skabte kutyme til at optage nye overenskomstforhandlinger med nævnte forbund.“

Det er traditionstroskab, tør man antyde. Vil det virkelig sige, at på et tidspunkt, hvor 70 pct. af disse rutebilsmedarbejdere er organiseret i et selvstændigt forbund, føler man sig også ved overenskomstfornyelser forpligtet til fortsat alene at forhandle med og kun at slutte overenskomst med det forbund, der kun repræsenterer de 30 pct.? Det er mig meget vanskeligt at se, at den høje regerings smukke hensigter om så vidt muligt at skabe ensartethed virkelig er tilgodeset. Hvis det bliver ikke 70 pct., men 80 pct., er man så stadig lige traditionsbundet, vil man så stadig sige, at det er det forbund, der nu i en årrække har haft retten, der skal blive ved med at have den? Er den højtærede minister opmærksom på, at en række kasser er i den situation, at man simpelt hen ikke kan få tillidsmænd for rutebilchaufførerne, simpelt hen fordi de ikke er medlemmer af